

PAISATGES SONORS

Moments plàcids de la nostra Devesa

Article publicat a la revista *El Roure* núm. 26, 2n quadrimestre de 2007
Publicacions del Consell Municipal de la Gent Gran de Girona

Text: Enric Homet

Imatge¹: Marta Orts

Avui he estat uns instants del migdia gaudint dels moments plàcids de la nostra DEVESA, així en majúscula perquè, quan t'endinses en la seva pau, sembla impossible que pugui restar tan solitària entremig de tant fullam acollidor i lliure de ferums i sorolls que a la ciutat t'escatimen la pau i el repòs. Les poques estones que hi hem gaudit, potser un parell d'hores, s'han fet lliures i esperançadores, perquè aquell palau d'ombres amigues que sempre t'amanyaguen, avui ho feien amb un silenci especial, com si fossin les darreres hores dels seus imperceptibles balanceigs i t'ho volguessin dir a cau d'orella, no precisament per esglaiar-te amb la petita sorpresa, sinó més a aviat perquè es bescantaven i es dolien del poc temps que esmercem els gironins a visitar-la. Hi ha com un deix sorprenent d'abandó, que sol ser ja endèmic des dels anys cinquanta, quan els gironins escoltàvem amb massa egoisme aquells cants de sirena provinents de la costa en els començos de l'automòbil. El temps no ha esporgat els encants d'aquelles voltes de catedrals vegetals cobertes d'un fullam serè i amatent, que hi resten

¹ La fotografia es va fer la primavera del 2007

impertorbables, però ens hi ha fet girar l'esquena fins a conduir-nos als falsos sortilegis de sol i de masses humanes àvides del canvi mogut i atrafegat de les ciutats, per caure en un nivell humà difícil de donar-hi sentit si no és per creure en el poc senderi en haver perdut el coneixement de la comoditat, la salut i també aquell punt poètic del qual els nostres avantpassats foren mestres.

La joia de la nostra Devesa –fins i tot sembla mentida-, potser pel motiu exposat de poc concorreguda, segueix en un estat semisalvatge que possibilita aquell veritable encant que ens fa de coixí de preocupacions i constrenyiments, perquè t'ofereix goig i gaubança sense un bri d'exigència que no sigui la virtut mínima d'un ciutadà respectuós amb l'entorn generós que se t'esbatana ufà i abundós d'ombres i sorells que ens mostren tot el valor d'un paisatge humil i generós, únic al nostre país.

I aquelles voltes d'un gòtic immens que el vent fa sonar majestuós entre el vol de la garsa solitària que hi posa els seus tons clars i foscos de plomatge acompanyant els llars sons de tramuntanades amb l'estrident crit de sagrat vigilant de la contrada.

Tots ens captiva si sabem posar-hi el corresponent encant necessari per gaudir de la naturalesa, i en especial d'aquesta immensitat de silencis i verdors en ple estiu, quan el temps recomana camins de solitud frescos i tranquils.

Procurarem que no sigui la darrera vegada que les nostres visites al majestuós palau de solituds i complaences, i millor encara en casos contrastants de freds i crueses intempestives. Serà, segur, tot un altre esdeveniment.

Enric Homet